

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 22 lutego 2023 r. – A GmbH & Co. KG/Hauptzollamt B**

(Sprawa C-104/23, A GmbH & Co. KG)

(2023/C 189/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Hauptzollamt B

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pozycja CN⁽¹⁾ 9406 koniecznie wymaga, aby budynek prefabrykowany całkowicie zamykał pomieszczenie ze wszystkich stron?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: Czy pozycja CN 9406 wymaga, by budynek prefabrykowany był wystarczająco duży, aby umożliwić wejście do niego osobie średniego wzrostu, i czy w takim przypadku niezbędna jest przynajmniej jedna część, do której można wejść, o wysokości pozwalającej takiej osobie stanąć w pozycji wyprostowanej, czy też wystarczy, aby można było wejść pochylonym?

⁽¹⁾ Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia 16 października 2014 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2014, L 312, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2022 r. w sprawie
T-490/21, Vanhoudt/EBI, wniesione w dniu 22 lutego 2023 r. przez Patricka Vanhoudta**

(Sprawa C-106/23 P)

(2023/C 189/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrick Vanhoudt (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, avocats)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie T-490/21;
- w konsekwencji, uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, czyli
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 grudnia 2020 r., ponieważ na jej mocy odrzucona została kandydatura skarżącego na stanowisko szefa gabinetu wiceprezesa EBI oraz decyzji o powołaniu pana L na to stanowisko;
 - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 maja 2021 r., doręczonej skarżącemu w dniu 18 maja 2021 r., oddalającej złożone przez skarżącego odwołania w trybie administracyjnym z dnia 18 grudnia 2020 r. i z dnia 17 marca 2021 r.;

- zasądzenie od EBI zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącego, która została oszacowana ex aequo et bono na 4 000 EUR;
- obciążenie EBI całością kosztów postępowania.
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania poniesionych w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty:

1. Naruszenie wytycznych i postępowania – Naruszenie ciężącego na sędzie obowiązkuzasadnienia – Błąd co do kwalifikacji prawnej ogłoszenia o naborze – Naruszenie zasady niedyskryminacji.
2. Naruszenie zasad pewności prawa, przejrzystości i niedyskryminacji – Naruszenie ciężącego na sędzie obowiązkuzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 22 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

(Sprawa C-107/23 PPU, Lin)

(2023/C 189/21)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony wnosząca skargę nadzwyczajną o uchylenie

C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

Druga strona postępowania

Statul român

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, z art. 2 ust. 1 konwencji OIF⁽¹⁾, z art. 2 i 12 dyrektywy OIF⁽²⁾, a także z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽³⁾, w odniesieniu do zasady skutecznych i odstraszających sankcji w wypadku poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE⁽⁴⁾, w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której skazani skarżący domagają się, w ramach nadzwyczajnego środka odwoławczego, uchylenia prawomocnego wyroku karnego, powołując się na zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, która byłaby zastosowana w toku postępowania co do istoty, a przewidziany w niej termin przedawnienia byłby krótszy i upłynąłby przed rozstrzygnięciem sprawy, ale zostałby wskazany po tej chwili, orzeczeniem krajowego trybunału konstytucyjnego, które za niezgodny z konstytucją uznało tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów wciąż istniał, w formie zamierzonej w pierwszym orzeczeniu trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowania karnego wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?